

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեայի Յոթներորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցին - Թիվ քսանինը

Jeff Pippenger

2026-01-14

Թիվ քսանինը

Մատթեոսի գրքում մեսիական հինգերորդ մարգարեությունը հիասթափության և մահվան ուղենիշն է: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին Նեշվիլի կործանման վերաբերյալ կեղծ կանխասացությունը սպանեց Եղիային և Մովսեսին:

Մեսիական հինգերորդ ուղենիշը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի
Հիասթափությունն է:

Այն ժամանակ կատարվեց այն, ինչ ասված էր Երեմիա մարգարեի միջոցով, որն ասում է. «Ռամայում ձայն լսվեց՝ ողբ, և լաց, և մեծ սուգ. Ռաքելը լալիս էր իր զավակների համար և չէր կամենում մխիթարվել, որովհետև նրանք այլևս չկան»: Մատթեոս 2:17, 18.

Մարգարեություն

Այսպես է ասում Տերը. Ռամայում ձայն լսվեց՝ ողբ, և դառնագին լաց. Ռաքելը, իր որդիների համար լալիս, չէր կամենում մխիթարվել իր որդիների համար, որովհետև նրանք այլևս չկային: Երեմիա 31:15.

Մովսեսն ու Եղիան սպանվում են Սողոմոնի և Եգիպտոսի փողոցներում: Հին Կտակարանի վերջին խոսքը մատնանշում է, որ Եղիան պիտի գար Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ: Այդ ահեղ օրը սկսվում է, երբ Միքայելը ոտքի է կանգնում Դանիել տասներկուսում և Հայտնություն քսաներկուսում հայտարարում է, որ «արդարն ու անարդարը» հավիտյան կմնան այդ վիճակի մեջ:

Եվ այն ժամանակ պիտի վեր կենա Միքայելը՝ այն մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, ինչպիսին երբեք չի եղել այն օրից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի՝ ամեն մեկը, որ գտնվի գրքում գրված: Դանիել 12:1.

Անիրավը թող դարձյալ անիրավություն անի. պիղծը թող դարձյալ պղծվի. և արդարը թող դարձյալ արդարություն գործի. և սուրբը թող դարձյալ սրբանա: Հայտնություն 22:11:

Եղիան պետք է հայտնվի նախքան փորձության ժամանակի փակվելը, և նա սպանվում ու հարություն է առնում Հայտնություն տասներկուսում՝ փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ: Նա հարություն է առնում և ներկայացնում է իր պատգամը մինչև փորձության ժամանակի փակվելը, երբ այնուհետև տեղի է ունենում

մեկ այլ հարություն՝ արդարների և ամբարիշտների:

Եվ երկրի փոշու մեջ ննջողներից շատերը պիտի արթնանան՝ ոմանք հավիտենական կյանքի համար, և ոմանք՝ ամոթի ու հավիտենական արհամարհանքի համար: Դանիել 12:2.

Այդ հատուկ հարությանը հաջորդում է Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը, երբ արդար մեռյալները հարություն են առնում, ապա՝ հազար տարի, որի ընթացքում սրբերը դատում են կորածներին: Հազար տարվա վերջում լինում է մեկ այլ հարություն և Քրիստոսի երրորդ գալուստը: Մարգարեական հարությունների շարքը ներառում է նաև պապական գազանի հարությունը, սակայն յուրաքանչյուր հարություն Աստծու մարգարեական Խոսքի առանձին թեմա է: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին հարյուր քառասունչորս հազարի Լաոդիկեական շարժումը ինքնասպանություն գործեց՝ ապստամբելով Քրիստոսի այն պատվերի դեմ, որը արգելում էր 1844 թվականից անդին ժամանակային կիրառությունները:

Այնուհետև մի ձայն լսվեց Ռամայում, որ նշանակում է հպարտություն և ինքնավեհացում: Ռաքելը, որ նշանակում է բարի ճամփորդ, սգում է, որովհետև Մովսեսն ու Եղիան չկան, և առավել կարևոր՝ նրանք չեն կարող մխիթարվել: Նրանք մխիթարություն չունեն, իսկ Սուրբ Հոգին Մխիթարիչն է, որ պիտի ուղարկվեր, երբ անապատում հնչող ձայնը սկսվեց 2023 թվականի հուլիսին:

Այս բաները տեղի են ունենում հենց փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց առաջ, և Հայտնության համաձայն՝ հենց փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց առաջ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է: Այդ բացվելն է, որ հարություն է տալիս Մովսեսին և Եղիային, որոնք նաև Ռաքելն են՝ բարի ճամփորդը, որը լավիս ու սգում էր իր զավակների համար և չէր կարող մխիթարվել: Նրա սուգը փոխվում է ուրախության, երբ այդ զավակները հարություն են առնում:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է»: Հայտնություն 22:10.

Մովսեսն ու Եղիան մեռած էին Սողոմի և Եգիպտոսի փողոցներում, և ինչպես Քրիստոսի պարագայում, հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի կոչվեին դուրս Եգիպտոսից, երբ հավաքումը սկսվեց 2023 թվականի հուլիսին:

Վեցերորդ Մեսիական նշանաբարը Եգիպտոսից կանչվելն է՝ 2023 թվականի հուլիսին:

Եվ այնտեղ մնաց մինչև Հերովդեսի մահը, որպեսզի կատարվեր այն, ինչ Տիրոջ կողմից մարգարեի միջոցով ասվեց թե. «Եգիպտոսից կանչեցի Իմ Որդուն»: Մատթեոս 2:15.

Կանխագուշակություն

Երբ Իսրայելը մանուկ էր, այն ժամանակ Ես սիրեցի նրան և Եգիպտոսից կանչեցի Իմ որդուն: Ովսեե 11:1:

Մեռած Եգիպտական փողոցում՝ անապատից հնչող երկնային մի ձայն կյանքի է կոչում Եգեկիելի մեռած ոսկորների հովիտը: Այդ ձայնը սկսեց հնչել 2023 թվականի հուլիսին:

Եվ երեք օր ու կեսից հետո Աստծուց կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք լսեցին երկնքից եկող մի մեծ ձայն, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ ելան երկինք, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Հայտնություն 11:11, 12:

Աստված Իր Որդուն կանչում է Եգիպտոսից, և Նա նաև Մովսեսին կանչեց Եգիպտոսից, որովհետև Մովսեսը՝ որպես ալֆա, և Հիսուսը՝ որպես օմեգա, ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի փորձառությունը, որոնք երգում են Մովսեսի և Գառան երգը: Այդ երգը ներառում է Եգիպտոսից դուրս գալու կանչը: Եգեկիելի մեջ ներկայացված են երկու քայլ, որոնք նախապատկերվել էին Ադամի արարչության երկու քայլերով: Նախ ձևավորվում է մարմինը, ապա կյանքի շունչը փչվում է մարմնի մեջ, և այն կենդանանում է: Հայտնություն տասնմեկում առաջին քայլը Աստծո Հոգու մուտքն է սպանվածների մեջ, և ապա նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա: Երբ նրանք կանգնում են, նրանք Աստծո բանակն են: Այն, ինչ տասնմեկերորդ գլխում փոխանցում է Հոգին, ներկայացված է Եգեկիելի առաջին մարգարեությամբ: Անապատում հնչող ձայնը Սուրբ Հոգով ուղեկցվող մարգարեական պատգամն է:

Մատթեոսի գիրքը պարունակում է այն տասներկու գլուխները, որոնք Ծննդոցի այն տասներկու գլուխների օմեգան են, որոնք ներկայացնում են երկու վկաներ, որոնք խորհրդանշում են հարյուր քառասունչորս հազարի հետ կնքված ուխտը: Այդ այրերն ու կանայք հավիտենապես կնքվում են իրենց մարդկայնության հետ միավորված Աստվածության հարաբերության մեջ: Նրանք դառնում են նշանը տասնմեկերորդ ժամի մշակների համար:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին: Աշխարհը կարող է միայն այն ժամանակ նախազգուշացվել, երբ տեսնի, որ ճշմարտությանը հավատացողները ճշմարտության միջոցով սրբագործված են գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքներով, և բարձր, վեհ իմաստով ցույց են տալիս այն սահմանագիծը, որ բաժանում է Աստծո պատվիրանները պահողներին նրանցից, ովքեր դրանք ոտքի տակ են տալիս: Հոգու սրբագործումը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակ կերևա, թե ինչ է գազանի նշանը: Դա կիրակիի պահումն է: Նրանք, ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, այն մարդու, որ մտածեց փոխել ժամանակներն ու օրերները»:

Bible Training School, December 1, 1903.

Հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշը, երբ նրանք Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում կանչվում են երկինք, նախ կանչվում են Եգիպտոսից, այն վայրից, որտեղ նրանք սպանվել էին: Անապատից հնչող մի ձայն նրանց կանչում է Եգիպտոսից դուրս, որպեսզի նրանք նշանը լինեն տասնմեկերորդ ժամի աշխատավորների համար: Նրանց

հարությունը 2024 թվականին նաև ներկայացված է որպես ծնունդ, և որպես արթնացում՝ կախված այն բանից, թե որ պատկերավորումն է նկատի առնվում: Ծննդի առումով նրանք են նրանք, ովքեր կատարում են տասը կույսերի առակը, և այս իմաստով նրանց ծնունդը կույսից ծնունդ է, և նրանք են նշանը:

Յոթերորդ Մեսիական նշանաբարը 2024 թվականն է

Այս ամենը եղավ, որպեսզի կատարվի Տիրոջ կողմից մարգարեի միջոցով ասվածը, որ ասում է. «Ահա կույսը կհղիանա և որդի կծնի, և Նրան Հմմանուել պիտի կոչեն», որ թարգմանված նշանակում է՝ Աստված մեզ հետ: Մատթեոս 1:22, 23.

Մարգարեություն

Ուստի Ինքը՝ Տերը, ձեզ նշան պիտի տա. Ահա կույսը պիտի հղիանա և որդի պիտի ծնի, և նրա անունը պիտի կոչի Հմմանուել: Եսայիա 7:14.

Նշաններ կային Մովսեսի և Քրիստոսի պատմության մեջ, ինչպես որ կային նաև Միլլերական պատմության մեջ: Վերջին օրերում Լաճօիկեական ադվենտիզմը նշան պիտի փնտրի, և նրանց միակ նշանը Հովնանի նշանն է: Կա նաև նշան նրանց համար, ովքեր հարություն են առնում 2024 թվականին: Նրանց նշանը Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» են:

Եվ սա քեզ համար նշան կլինի. այս տարի կուտեք ինքնաբերաբար աճածը, և երկրորդ տարում՝ նույնից բուսածը, իսկ երրորդ տարում սերմանեցե՛ք, հնձեցե՛ք, տնկեցե՛ք այգիներ և կերե՛ք դրանց պտուղները: Եվ Հուդայի տան փրկված մնացորդը դարձյալ արմատ կգցի ներքև և պտուղ կտա վերև: Որովհետև Երուսաղեմից պիտի ելնի մնացորդ, և Սիոն լեռից՝ փրկվածները. Ջորաց Տիրոջ նախանձախնդրությունը պիտի անի սա: Դ Թագավորաց 19:29–31:

Եվ եթե ասեք. «Ի՞նչ պիտի ուտենք յոթերորդ տարում. ահա չենք սերմանի և մեր բերքը չենք ժողովի», այնժամ Ես Իմ օրհնությունը պիտի հրամայեմ ձեզ վրա վեցերորդ տարում, և նա պիտի բերք տա երեք տարվա համար: Եվ դուք պիտի սերմանեք ութերորդ տարում, և դեռ պիտի ուտեք հին բերքից մինչև իններորդ տարին. մինչև նրա բերքը մուտք գործի՝ պիտի ուտեք հին պաշարից: Ղևտական 25:20–22.

Փրկվածները ներկայացված են նաև որպես Բարայելի վտարանդիներ, և նրանց վտարեցին իրենց եղբայրները, որոնք ասում էին նրանց: Նրանց եղբայրները վտարեցին նրանց, որովհետև ասում էին նրանց, քանի որ չէին կարողանում հերքել շաբաթի ճշմարտությունը, որ ներկայացված է Մովսեսի «յոթ անգամներով»:

Տերը վերաշինում է Երուսաղեմը. նա համախմբում է Բարայելի ցրուածներին: Սաղմոսներ 147:2.

Տերը մնացորդին սկսեց հավաքել 2023 թվականի հուլիսին, և մնացորդը Բարայելի «վտարանդիներն» են: 2023 թվականի հուլիսին Նա երկրորդ անգամ մեկնեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր վտարանդիներին: Նա 1849 թվականին երկրորդ անգամ մեկնեց Իր

ձեռքը՝ 1856 թվականին Մովսեսի յոթ ժամանակների օմեգա լույսից առաջ: Ալֆա լույսը ներկայացված էր Միլլերի առաջին մարգարեական հայտնագործությամբ՝ Մովսեսի յոթ ժամանակներով:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի որպես դրոշ ժողովուրդների համար. ազգերը պիտի դիմեն նրան, և նրա հանգիստը պիտի փառավոր լինի: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ վերադարձնելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որ պիտի մնացած լինի Սաորիքից, և Եգիպտոսից, և Պաթրոսից, և Քուշից, և Էլամից, և Սենաարից, և Համաթից, և ծովի կղզիներից: Եվ Նա պիտի բարձրացնի դրոշ ազգերի համար, և պիտի ժողովի Բսրայելի վտարանդիներին, և պիտի հավաքի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10–12.

Երբ վտարանդիները բարձրացվեն իբրև նշան, այն ժամանակ նրանք կհավաքեն տասնմեկերորդ ժամի մշակներին, որոնք կարող են «միայն տեսնելով զգուշացվել»՝ տեսնելով «այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օր»: Տասնմեկերորդ ժամի մշակների համար նշանը վտարանդիներն են, իսկ վտարանդիների նշանը այն առեղծվածն է՝ ուտելու «այս տարի ինքնաբերաբար աճածը, իսկ երկրորդ տարում՝ նույնից բուսնվածը, և երրորդ տարում ցանեցե՛ք, հնձեցե՛ք, և այգիներ տնկեցե՛ք, ու կերե՛ք դրանց պտուղները»:

Այս հատվածի հանելուկն այն է, որ այն ներկայացնում է Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների «յոթ ժամանակները»: Երկրի հանգստի շաբաթը ուխտի մի բաղադրիչն է, որը բնորոշում է թե՛ օրհնությունը և թե՛ անեծքը՝ կախված նրանից, թե արդյոք պահպանվում է, թե մերժվում, խոստացված երկրի համար սահմանված յոթերորդ տարվա հանգիստը: Հարյուր քառասունչորս հազարի նշանը ուխտի եռակի խոստման այն բաղադրիչն է, որը ներկայացված է երկրի յոթերորդ տարվա շաբաթով: «Յոթ ժամանակների» հիմնարար ճշմարտությունը բնորոշում է ուխտի երեք տարրերից մեկը, որը խոստանում է նոր սիրտ և միտք, նոր մարմին, ինչպես նաև բնակության համար երկիր:

Յոթերորդ օրվա շաբաթը Աստծո և Նրա ժողովրդի միջև նշանն է, սակայն այդ յոթերորդ օրվա շաբաթը նաև ներկայացնում է ուխտային այն պատասխանատվությունը, որ տրվել էր հին Բսրայելին: Նրանք պետք է լինեին Տասը Պատվիրանների պահապաններն ու ավանդապահները: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ արդի Բսրայելը՝ 1844 թվականին, հին Բսրայելի հետ ներդաշնակությամբ, կարգվեց ոչ միայն Տասը Պատվիրանների, այլև Աստծո մարգարեական Խոսքի ավանդապահը:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցին կոչել է, ինչպես կոչեց հին Բսրայելին, կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սրով՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերով, Նա նրանց առանձնացրել է եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի բերի Իրեն սրբազան մերձավորության մեջ: Նա նրանց դարձրել է Իր օրենքի պահապանները և նրանց է վստահել այս ժամանակի մարգարեության մեծ ճշմարտությունները: Ինչպես սուրբ պատգամները, որ վստահված էին հին Բսրայելին, սրանք էլ սրբազան ավանդ են, որ պետք է

փոխանցվի աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որը ընդունում է Աստծո լուրերի լույսը և դուրս է գալիս որպես Նրա գործակալներ՝ երկրի ողջ երկարությամբ ու լայնությամբ նախագգուշացումը հնչեցնելու համար»: Վկայություններ, հատոր 5, 455:

Տասը պատվիրանները ներկայացված են յոթերորդ օրվա շաբաթվա նշանով, իսկ մարգարեության օրենքները ներկայացված են յոթերորդ տարվա շաբաթով: Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմը մեծապես պիտի խայտառակվի, երբ նա լքի իր նավը և սկսի երկրպագել արեգակին, բայց այն շաբաթվա պատվիրանը, որ նա նախ մերժեց, Մովսեսի «յոթ ժամանակներն» են:

Ավետյաց երկիրը նվաճելու համար Աստծո ժողովուրդը պետք է հասկանա և պահի ոչ միայն յոթներորդ օրվա շաբաթը, այլև յոթնամյա շաբաթը: Լաոդիկեական աղվենտիզմը չի կարող հերքել այս աստվածաշնչյան ճշմարտությունը, թեև այն ծածկում են ստերով: Սա է նրանց ատելության արմատը, որը նրանց մղում է դուրս նետելու նրանց, ովքեր պիտի լինեն դրոշմ:

«Իմ հորս ընտանիքի անդամների մեծ մասը լիովին հավատում էր գալստյանը, և այս փառավոր վարդապետության մասին վկայություն կրելու համար մեզանից յոթը մի ժամանակ վտարվեցին Մեթոդիստական եկեղեցուց: Այդ ժամանակ մարգարեի խոսքերը մեզ համար չափազանց թանկարժեք էին. «Ձեզ ատող ձեր եղբայրները, որ ձեզ վտարում են Իմ անվան համար, ասում են. Թող Տերը փառավորվի. բայց Նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, իսկ նրանք պիտի ամաչեն»: Եսայիա 66:5:»

«Այդ ժամանակից մինչև 1844 թվականի դեկտեմբերը իմ ուրախությունները, փորձությունները և հիասթափությունները նման էին իմ շուրջը գտնվող իմ սիրելի աղվենտիստ եղբայրակիցների ուրախություններին, փորձություններին և հիասթափություններին: Այդ ժամանակ ես այցելեցի մեր աղվենտիստ քույրերից մեկին, և առավոտյան մենք խոնարհվեցինք ընտանեկան զոհասեղանի շուրջ: Դա հուզառատ առիթ չէր, և մեզնից ներկա էին ընդամենը հինգը՝ բոլորս կանայք: Մինչ ես աղոթում էի, Աստծո գործությունն իջավ ինձ վրա այնպես, ինչպես ես երբեք առաջ չէի զգացել: Ես պարուրվեցի Աստծո փառքի տեսիլքով և թվում էր, թե երկրից ավելի ու ավելի վեր եմ բարձրանում, և ինձ ցույց տրվեց մի բան աղվենտ ժողովրդի Սուրբ Քաղաք տանող ճանապարհորդության մասին, ինչպես ստորև է շարադրված»: Early Writings, 13.

Էլեն Ուայթի առաջին տեսիլքը տրվեց այն ժամանակ, երբ հինգ կանայք (ներկայացնող հինգ իմաստուն կույսերին) հավաքված էին միասին այն բանից հետո, երբ իրենց ատող եղբայրների կողմից վտարվել էին: Նրանք ատում էին նրանց Երկրորդ Գալստյան վարդապետության համար՝ այդպիսով նախապատկերելով վերջին օրերի վտարանդիներին:

«Ես տեսա, որ անվանական եկեղեցին և անվանական աղվենտիստները, ինչպես Հուդան, մեզ կմատնեն կաթոլիկներին, որպեսզի ձեռք բերեն նրանց ազդեցությունը և ելնեն ճշմարտության դեմ: Այն ժամանակ սրբերը կլինեն աննշան մի ժողովուրդ, կաթոլիկներին քիչ հայտնի. բայց եկեղեցիները և անվանական աղվենտիստները,

որոնք գիտեն մեր հավատի և սովորությունների մասին (քանզի նրանք ասում էին մեզ շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարողանում այն հերքել), կմատնեն սրբերին և նրանց մասին կգեկուցեն կաթողիկոսներին՝ որպես այնպիսի մարդկանց, ովքեր արհամարհում են ժողովրդի հաստատությունները. այսինքն՝ որ նրանք պահում են շաբաթը և արհամարհում կիրակին:»

«Այնժամ կաթողիկոսները կհրամայեն բողոքականներին առաջ գնալ և արձակել մի հրամանագիր, որ բոլոր նրանք, ովքեր շաբաթվա առաջին օրը, յոթերորդ օրվա փոխարեն, չեն պահի, սպանվեն: Եվ կաթողիկոսները, որոնց թիվը մեծ է, կկանգնեն բողոքականների կողքին: Կաթողիկոսները իրենց իշխանությունը կտան գազանի պատկերին: Իսկ բողոքականները կգործեն այնպես, ինչպես իրենց մայրը նրանցից առաջ էր գործել՝ սրբերին կործանելու համար: Բայց նախքան նրանց հրամանագիրը պտուղ բերի կամ արդյունք տա, սրբերը կազատագրվեն Աստծո Ձայնով»: Spalding and Magan, 1, 2.

«Անվանական» (այսինքն՝ միայն անունով), «Աղվենտիստները, ինչպես Հուդան, մեզ կմատնեն կաթողիկոսներին»: Նրանք այդպես արեցին, որովհետև «ասում էին» վտարանդիներին «Շաբաթի պատճառով»: Անվանական աղվենտիստները դավանում են, թե պահում են յոթներորդ օրվա Շաբաթը, ուստի սա չի կարող լինել այն Շաբաթը, որին այստեղ հղում է արվում: Նրանք ասում են վտարանդիներին, որովհետև գիտեն, որ չեն կարող հերքել Մովսեսի յոթ ժամանակների հիմնարար ճշմարտությունը, որը Եղիայի ալֆա-հասկացողությունն էր՝ Ուիլյամ Միլլերի անձի մեջ:

«Աստված մեզ նոր պատգամ չի տալիս: Մենք պետք է հոչակենք այն պատգամը, որը 1843 և 1844 թվականներին մեզ դուրս բերեց մյուս եկեղեցիներից»: Review and Herald, January 19, 1905.

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է ներկայացվեն ազդեցիկ ուժով, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437.

«Այն ճշմարտությունները, որ մենք ընդունեցինք 1841, 1842, 1843 և 1844 թվականներին, այժմ պետք է ուսումնասիրվեն և հոչակվեն»: Manuscript Releases, հատոր 15, 371:

«Զգուշացումը տրվել է. չի կարելի թույլ տալ, որ ներս գա որևէ բան, որը կխախտի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցել ենք այն ժամանակից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես այս լուրի մեջ եմ եղել, և այդ ժամանակից ի վեր կանգնած եմ եղել աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը հեռացնել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, երբ օրեցօր ջերմեռանդ աղոթքով փնտրում էինք Տիրոջը՝ լույս որոնելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Դարերի Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակից ի վեր, երբ տրվեց»: Review and Herald, April 14, 1903.

Հուդան սաղուկեցիներից և փարիսեցիներից կազմված Սանհեդրինի խորհրդանիշը չէ. Հուդան տասներկու աշակերտներից մեկն էր: Նա ուխտի հարսից մեկն էր, որին Քրիստոս պատրաստվում էր ամուսնանալ Պենտեկոստեին: Վտարանդիների դեմ դավաճանությունը գալիս է Հուդայից՝ Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցուց: Նրանք ներկայացված են բազմաթիվ խորհրդանիշներով, ինչպես, օրինակ, Ղևտացիները, որոնք մերժվում են Ուխտի Պատգամաբերի կողմից Մաղաքիա երրորդ գլխում: Այդ մաքրման ժամանակ Ղևտացիներն առանձնացվում են, և նրանց թիվը 25 է՝ լինեն հավատարիմ, թե անհավատարիմ: Ղևտացիները մաքրվում են նախքան ընծա բարձրացվելը, ինչպես նախկին տարիներին:

Եվ նա կնստի որպես արծաթի գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու գտի նրանց ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք Տիրոջը մատուցեն ընծա արդարությամբ: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի կլինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:3, 4.

Ղևտացիներն ընծան են, որովհետև նրանք կատարելապես արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը, Ով մեծ Ընծան է: Երբ այդ քսանհինգ ղևտացիները բարձրացվում են որպես ընծա, կեղծ քսանհինգ ղևտացիները խոնարհվում են արեգակին՝ Եզեկիել 8-ում:

Հուդան ոչ միայն ներկայացնում է ամբարիշտ ղևտացու, այլև նա նաև ամբարիշտ քահանա է, որ պատրաստվել է երեսուն տարի, ինչպես ներկայացված է Հուդայի երեսուն արծաթներով:

Այն ժամանակ Յուդան, որ մատնել էր Նրան, երբ տեսավ, թե Նա դատապարտվեց, զղջաց և երեսուն արծաթը կրկին բերեց քահանայապետների և երեցների մոտ՝ ասելով. «Մեղանչեցի, որովհետև անմեղ արյուն մատնեցի»: Իսկ նրանք ասացին. «Մեզ ի՞նչ, դո՞ւ ինքդ տես»: Եվ նա արծաթադրամները տաճարի մեջ գցեց, հեռացավ ու գնաց կախվեց: Մատթեոս 27:3-5.

Այն երեսուն արծաթադրամները, որ Հուդան նետեց, ներկայացնում են Ուխտի Պատվիրակի կողմից Մաղաքիա երրորդ գլխում խաբամի (կեղծ արծաթի) դուրս նետումը (մաքրագործումը): Այդ ամբարիշտ քահանայությունը ներկայացված էր Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությամբ, ինչպես նաև 1888 թվականի ապստամբներով: Ամբարիշտ քահանայությունը կուլ է գնում, երբ Միացյալ Նահանգները՝ երկրի գազանը, բացում է իր բերանը: Այնուհետև կրակը կործանում է նրանց հետևորդներին՝ վերջին անձրևի լիակատար թափման ընթացքում, որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքից:

Քրիստոսի օրերում կույսից ծնունդը, որպես նշան, ներկայացնում է վերջին օրերում իմաստուն կույսերի նշանը: Այդ ժամանակաշրջանում Սանհեդրինը՝ Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա Աղվենտիստ եկեղեցին, նշան պիտի փնտրի, սակայն անկարող պիտի լինի տեսնելու Լաոդիկեային տրված միակ նշանը: Մեծ բազմության՝ տասնմեկերորդ ժամի աշխատողների համար նշանը այն է, որ կտեսնեն տղամարդկանց և կանանց, որոնք պահում են յոթներորդ օրվա շաբաթը կիրակնօրյա օրենքի փորձության ժամանակահատվածում: Մնացորդի նշանը նախկին ուխտի ժողովրդի հետ իրենց

հակամարտության մեջ յոթերորդ տարվա շաբաթն է, որը ներկայացնում է աղվենտիզմի հիմքերը՝ նույնացված որպես Ամբակումի երկու սրբազան տախտակների երկուսի էլ կենտրոնական պունը: Լաոդիկեական աղվենտիզմին տրված նշանը Հովնանի նշանն է, որին անդրադարձ է կատարվում Քրիստոսի և Պետրոսի միջև երկխոսության մեջ:

Երբ Յիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, Իր աշակերտներին հարցրեց՝ ասելով. «Մարդիկ Իմ՝ Մարդու Որդու մասին ո՞ւմ են ասում, թե Ես եմ»: Իսկ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են, թե Դու Յովհաննէս Մկրտիչն ես, ոմանք՝ Եղիան, ուրիշները՝ Երեմիան կամ մարգարէներից մէկը»: Նա նրանց ասաց. «Իսկ դուք Ինձ ո՞ւմ էք ասում, թե Ես եմ»:

Եվ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու Քրիստոսն ես՝ կենդանի Աստծու Որդին»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու նրան ասաց. «Երանելի ես դու, Սիմոն Բար-Հովնան, որովհետև մարմինն ու արյունը քեզ դա չհայտնեցին, այլ իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չպիտի հաղթեն: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ երկրի վրա կապես, երկնքում կապված պիտի լինի, և ինչ որ երկրի վրա արձակես, երկնքում արձակված պիտի լինի»:

Ապա Իր աշակերտներին պատվիրեց, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքը Հիսուսն է՝ Քրիստոսը: Մատթեոս 16:13–20:

Նշանը Սանհեդրինի համար, և հետևաբար աղվենտիզմի համար, Հովնանի նշանն է: Սիմոն Բար-Հովնանը ներկայացվում է այս հատվածում որպես ուխտի մարդուն խորհրդանշող կերպար, որովհետև նրա անունը շուտով պիտի փոխվի: Աբրամի անունը փոխվեց ուխտի ժամանակ: Սավուդի անունը փոխվեց Պողոսի: Հակոբի անունը փոխվեց Իսրայելի: Այդ երեք վկաները հաստատում են, որ երբ աստվածաշնչյան կերպարի անունը փոխվում է, նա ներկայացնում է ուխտի մարդուն, և հետևաբար նախատիպավորում է վերջին ուխտի ժողովրդին, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են: Այդ երեք վկաները նաև հաստատում են, որ ուխտի մարդու անունը ներկայացնում է այն մարգարեական խորհրդաբանությունը, որ առնչվում է այն անձին, որի անունը փոխվում է: Սավուդ նշանակում է «ընտրված», որովհետև նա ընտրված էր ավետարանը հեթանոսներին տանելու համար: Նրա անունը փոխվեց Պողոսի, որ նշանակում է փոքր, որովհետև իր իսկ աչքերում նա առաքյալներից ամենափոքրն էր, քանի որ հալածել էր Աստծո եկեղեցին: Հակոբը՝ խաբեբան, փոխվեց թե՛ անունով, թե՛ փորձառությամբ՝ դառնալով հաղթող, ինչպես նշանակում է Իսրայել անունը: Պետրոսի անունը Սիմոն էր, որ նշանակում է լսող, և Բար-Հովնան՝ Հովնանի որդի:

Պետրոսը ներկայացնում է Հովնանի վերջին սերունդը, որովհետև նա Հովնանի որդին էր: Հովնան նշանակում է «աղավնի», և Սիմոնը նա է, ով լսեց աղավնու պատգամը, իսկ Սիմոն Բար-Հովնանը լսել էր Հիսուսի օծության պատգամը, երբ Նա մկրտվեց և դարձավ Հիսուս Քրիստոս, և Սուրբ Հոգին աղավնու կերպարանքով իջավ: Հովնանի պատգամը աղավնու պատգամն էր, որը ներկայացնում էր Հիսուսի գործությամբ օծվելը՝ Նրա մկրտության ժամանակ: Հովնանի պատգամը ներկայացված էր այն կերպ, որ

Հովնանը երեք օր մնաց մի կետի փորում: Այդ երեք օրերը Ջատկից մինչև առաջին պտուղների տոնը եղած երեք օրերն են, որոնք նախակերպված են Քրիստոսի մկրտությամբ և Հովնանի՝ կետի փորում անցկացրած ժամանակով:

Յոնայի նշանը Քրիստոսի մկրտության ժամանակ Նրա օծության նշանն է, որը նախապատկերում է Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելը 9/11-ին: 9/11-ը սկսեց փորձության երեքաստիճան ընթացք, ինչպես ներկայացված է Յոնայի երեք օրերով: Այդ երեք աստիճանները նույնպես պատկերված են Միլլերական պատմության մեջ: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը նշանավորեց առաջին հրեշտակի փորձությունը, 1844 թվականի ապրիլի 19-ը՝ երկրորդ հրեշտակի փորձությունը, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը՝ երրորդ փորձությունը: Այդ երեք աստիճանները ներկայացնում են 9/11-ը, 2020 թվականի հուլիսի 18-ը և կիրակնօրյա օրերը:

Կիրակնօրյա օրերի ժամանակ Հովնանը դուրս է թքվում ձկան բերանից՝ հենց այնտեղ, որտեղ Քրիստոս Իր բերանից թքում է Լառդիկիային, որն էլ հենց այնտեղ է, որտեղ Բաղաամի էշը բացում է իր բերանը և խոսում, որն էլ հենց այնտեղ է, որտեղ խոսում է Հովհաննես Մկրտչի հայրը՝ Ջաքարիան, և որը նաև այն վայրն է, որտեղ Միացյալ Նահանգները խոսում է որպես վիշապ: Ապա Հովնանը տալիս է վերջին նախազգուշացումը աշխարհին՝ որպես նրանց խորհրդանիշը, որոնք 2024 թվականին Մովսեսի և Եղիայի հետ հարություն առան: Այդ հոգիները մեռան Սողոմի և Եգիպտոսի փողոցներում, և ապա հարություն են առնում որպես Եզեկիելի հզոր բանակ: Իրենց հարության ժամանակ նրանք դառնում են Հովնանի նշանը, որովհետև նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր մեռել են և հարություն են առել, որպեսզի վերջին պատգամը տան Նինվեին: Հովնանը կետի փորի մեջ, Դանիելը առյուծների գրում, Հովհաննեսը եռացող յուղի կաթսայի մեջ ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք ապրել են խորհրդանշական մահ և հարություն: 9/11-ի օծումը մինչև Եզեկիելի հզոր բանակի հարությունը ներկայացնում է Քրիստոսի մկրտությունը մինչև Նրա հարությունը:

Փարիսեցիներն էլ Սադուկեցիների հետ եկան և, փորձելով Նրան, խնդրեցին, որ իրենց երկնքից մի նշան ցույց տա: Իսկ Նա պատասխանեց ու ասաց նրանց. «Երբ երեկո է լինում, ասում եք՝ եղանակը պարզ կլինի, որովհետև երկինքը կարմիր է: Եվ առավոտյան՝ այսօր վատ եղանակ կլինի, որովհետև երկինքը կարմիր է և մռայլ: Ո՛վ կեղծավորներ, երկնքի երեսը զանազանել գիտեք, իսկ ժամանակների նշանները չե՞ք կարող զանազանել: Չար և շնացող սերունդը նշան է փնտրում, և նրան նշան չի տրվի, բացի Հովնան մարգարեի նշանից»: Եվ նրանց թողնելով՝ հեռացավ: Մատթեոս 16:1-4:

Պսակող հրաշքը Ղազարոսի հարությունն էր:

«Ղազարոսի մոտ գալը հետաձգելով՝ Քրիստոսը ողորմության նպատակ ուներ նրանց հանդեպ, ովքեր չէին ընդունել Նրան: Նա հապաղեց, որպեսզի Ղազարոսին մեռելներից հարություն տալով՝ Իր համառ, անհավատ ժողովրդին ևս մեկ վկայություն տա, որ Ինքը իսկապես «հարությունն է և կյանքը»: Նա չէր կամենում վերջնականապես հրաժարվել ժողովրդից՝ Իսրայելի տան աղքատ, մոլորված

ոչխարներից: Նրանց անապաշխարության պատճառով Նրա սիրտը կոտրվում էր: Իր ողորմությամբ Նա մտադիր էր նրանց տալ ևս մեկ ապացույց, որ Ինքը Վերականգնողն է, Նա, Ով միայն կարող է կյանքն ու անմահությունը լույսի բերել: Սա պիտի լիներ այնպիսի վկայություն, որ քահանաները չէին կարողանա սխալ մեկնաբանել: Ահա թե ինչու Նա հետաձգեց Իր գնալը Բեթանիա: Այս պսակադիր հրաշքը՝ Ղազարոսի հարությունը, պետք է դնել Աստծո կնիքը Նրա գործի և Իր աստվածության մասին Նրա հավակնության վրա»: The Desire of Ages, 528, 529.

Քրիստոսը ուշացրեց նախքան Ղազարոսին հարություն տալը, և Ղազարոսը ոչ միայն «պսակող հրաշքն» էր, այլև Աստծո գործի վրա դրված «կնիքը»: Այդ հաստվածում Հովնանի նշանը միակ նշանն է շնացող և չար սերնդի համար: Կարևոր է տեսնել, որ կնքման ընթացքի ժամանակավոր կարգավորումը խիստ որոշակի է: Այն հաստվածում, որին մենք անդրադառնում ենք, որտեղ Պետրոսի անունը փոխվում է, մեզ տեղեկացվում է, որ այդ պահից սկսած Հիսուսը սկսեց հայտնել, որ Ինքը պետք է մահվան մատնվի, սակայն վերջին համարում Մատթեոսը արձանագրում է. «Then charged he his disciples that they should tell no man that he was Jesus the Christ.» Այնուհետև հենց հաջորդ համարում նա արձանագրում է. «From that time forth began Jesus to shew unto his disciples, how that he must go unto Jerusalem, and suffer many things of the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised again the third day.»

Հաստվածը սկսվում է նրանով, որ Հիսուսը հարցնում է, թե մարդիկ Ինքն ո՞վ են համարում, ապա դրան հաջորդում է մի այլ հարց, որով Նա աշակերտներին հարցնում է, թե իրենք Ինքն ո՞վ են կարծում:

Երբ Յիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, Իր աշակերտներից հարցրեց՝ ասելով. «Մարդիկ ի՞նչ են ասում Ինձ՝ Մարդու Որդու, թե ո՞վ եմ ես»: Եւ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Յովհաննէս Մկրտիչը, ոմանք՝ Եղիան, ուրիշները՝ Երեմիան, կամ մարգարէներից մեկը»: Նրանց ասաց. «Իսկ դուք Ի՞նչ եք ասում, թե ո՞վ եմ ես»: Մատթեոս 16:13–15.

Երբ Պետրոսը պատասխանում է, նա վկայում է, որ Հիսուսն է Քրիստոսը և կենդանի Աստծու Որդին: «Քրիստոս» բառը եբրայերեն «Մեսիա» բառի հունարեն ձևն է: Հիսուսը բարձրացնում է այն հարցը, թե Ով է Ինքը, և աշակերտներին բերում է այն գիտակցությանը, որ Ինքը Մեսիան է, սակայն անմիջապես հայտնում է նրանց, որ ոչ ոքի չպիտի ասեն այդ մասին: Այդ ժամանակից սկսած՝ Նա սկսեց ուսուցանել, որ պիտի իրականացնի Մատթեոսի վերջին երեք գլուխներում եղած քսաներեք հանգրվանները, սակայն անհրաժեշտ էր, որ Քրիստոսի հետ առնչվող ճշմարտությունները բացվեին քայլ առ քայլ:

Մենք կշարունակենք այս Մեսիական ուղենիշների քննությունը հաջորդ հոդվածում:

Երրորդ հրեշտակի ալֆա լույսը

«1846 թվականի աշնանը մենք սկսեցինք պահել Աստվածաշնչյան շաբաթը, ինչպես նաև այն ուսուցանել և պաշտպանել: Շաբաթի վրա իմ ուշադրությունն առաջին անգամ հրավիրվեց նույն տարվա ավելի վաղ շրջանում, երբ այցելության էի Նյու

Բեդֆորդ, Մասաչուսեթս: Այնտեղ ես ծանոթացա երեց Ջոզեֆ Բեյթսի հետ, որը վաղուց ընդունել էր աղվենտական հավատը և գործուն աշխատող էր գործի մեջ: Երեց Բ. պահում էր շաբաթը և շեշտում էր դրա կարևորությունը: Ես չէի զգում դրա կարևորությունը և կարծում էի, թե երեց Բ.-ն սխալվում է՝ ավելի շատ կենտրոնանալով չորրորդ պատվիրանի վրա, քան մյուս իննի: Բայց Տերը ինձ ցույց տվեց երկնային սրբաբանը: Աստծու տաճարը բացվեց երկնքում, և ինձ ցույց տրվեց Աստծու տապանակը՝ ծածկված քավության կափարիչով: Երկու հրեշտակ կանգնած էին՝ մեկը տապանակի այս, մյուսը՝ այն ծայրում, իրենց թևերը տարածած քավության կափարիչի վրա, և իրենց դեմքերը՝ դեպի այն դարձած: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ինձ հայտնեց, որ դրանք ներկայացնում էին ողջ երկնային գործը, որը երկյուղած սքանչանքով նայում էր այն սուրբ օրենքին, որ գրված էր Աստծու մատով: Հիսուսը բարձրացրեց տապանակի կափարիչը, և ես տեսա քարե տախտակները, որոնց վրա գրված էին Տասը պատվիրանները: Ես զարմացա, երբ տասը պատվիրանների հենց կենտրոնում տեսա չորրորդ պատվիրանը՝ այն շրջապատող մեղմ լուսապսակով: Հրեշտակն ասաց. «Մա տասից միակն է, որ սահմանում է կենդանի Աստծուն, որ ստեղծել է երկինքն ու երկիրը և նրանցում եղած ամեն ինչ: Երբ երկրի հիմքերը դրվեցին, այդ ժամանակ էլ դրվեց շաբաթի հիմքը»:

Վկայություններ, հատոր 1, 75:

Երրորդ հրեշտակի օմեգա լույսը

«Նրանք, ովքեր հաղորդակցվում են Աստծու հետ, քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծու առաջ ապականելով իրենց ճանապարհը: Երկնային լույսը շողում է նրանց վրա: Երբ նրանք մոտենում են այս երկրի պատմության վախճանին, Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների մասին նրանց գիտելիքը մեծապես աճում է: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծու աչքում, որովհետև միության մեջ են Նրա Որդու հետ: Նրանց համար Աստծու խոսքը գերազանց գեղեցկության և վայելչության է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացահայտվում է նրանց: Մարմնավորման վարդապետությունը օժտվում է մեղմ պայծառությամբ: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որ բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, չեն կարողանա հասկանալ աստվածապաշտության խորհուրդը, սակայն նրանք, ովքեր չեն վարանել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, լույս կտեսնեն Աստծու լույսի մեջ»:

The Southern Watchman, April 4, 1905.